

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1981 r.

w sprawie szczególnych zasad przechodzenia na emeryturę pracowników uspołeczniczonych zakładów pracy w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r.

Na podstawie art. 21 ust. 2 i art. 22a ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczególne warunki przechodzenia na emeryturę pracowników pozostających w dniu wejścia w życie rozporządzenia w stosunku pracy z uspołeczniczonymi zakładami pracy, z którymi w okresie do dnia 31 grudnia 1981 r. rozwiązany zostanie stosunek pracy na mocy porzucenia stron lub w drodze wypowiedzenia dokonane przez zakład pracy.

§ 2. 1. Pracownicy, którzy nie osiągnęli obowiązującego wieku emerytalnego wymaganego do uzyskania emerytury, mogą przejść na emeryturę, jeżeli:

- 1) osiągnęli wiek: 60 lat mężczyźni, 55 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet albo
- 2) osiągnęli wiek: 55 lat mężczyźni, 50 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia.

2. Pracownicy, którzy nie osiągnęli wieku określonego w ust. 1, mogą przejść na emeryturę, jeżeli mają okres zatrudnienia wynoszący:

- 1) 40 lat dla mężczyzn i 35 lat dla kobiet albo
- 2) 35 lat dla mężczyzn i 30 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia, albo
- 3) 30 lat dla mężczyzn i 25 lat dla kobiet, jeżeli są inwalidami III grupy, albo
- 4) 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, jeżeli są inwalidami I lub II grupy.

§ 3. 1. Pracownicy, którzy nie osiągnęli wymaganego do emerytury okresu zatrudnienia, mogą przejść na emeryturę w niepełnym wymiarze, jeżeli:

- 1) osiągnęli wiek: 65 lat mężczyźni i 60 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 20 lat dla mężczyzn i 15 lat dla kobiet albo
- 2) osiągnęli wiek: 60 lat mężczyźni i 55 lat kobiety i mają okres zatrudnienia wynoszący: 20 lat dla mężczyzn i 15 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia.

2. Emerytura w niepełnym wymiarze wynosi 90% emerytury obliczonej według zasad określonych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, z tym że dodatki rodzinne oraz dodatki z tytułu zaliczenia do I grupy inwalidów lub osiągnięcia 80 lat życia wypłaca się w pełnej wysokości.

3. Emerytura w wysokości określonej w ust. 2 dla pracowników, którzy byli zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może być niższa od kwoty najniższej emerytury.

4. Emerytura w niepełnym wymiarze ulega podwyższeniu do pełnej jej wysokości z dniem, w którym okres zatrudnienia wraz z okresem pobierania emerytury wyniesie łącznie: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet.

§ 4. 1. Pracownicy, którzy w dniu rozwiązania stosunku pracy mają okres zatrudnienia wynoszący: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, nabywają prawo do emerytury po osiągnięciu obowiązującego wieku emerytalnego, jeżeli nawet wiek ten osiągną po upływie 5 lat od ustania zatrudnienia.

2. Emeryturę, o której mowa w ust. 1, ustaloną na zasadach ogólnych zwiększa się o kwotę, o jaką wzrosła przeciętna emerytura w okresie od roku ustania zatrudnienia do roku poprzedzającego rok uzyskania prawa do emerytury.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w razie ponownego podjęcia zatrudnienia w ramach stosunku pracy z uspołeczniczonym zakładem pracy przed uzyskaniem wieku emerytalnego.

§ 5. 1. Podstawę wymiaru emerytury ustala się na zasadach ogólnych, z uwzględnieniem przepisów ust. 2 i 3.

2. Przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wynagrodzenie z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, za miesiące poprzedzające podwyżkę płac, wprowadzoną w okresie od dnia 1 lipca 1980 r. do dnia 31 sierpnia 1981 r., przyjmuje się wynagrodzenie według stawek przyznanych pracownikowi w wyniku tej podwyżki.

3. Pracownikom, którzy nie później niż do dnia 31 grudnia 1981 r. nabyliby prawo do dodatku za wysługę lat lub prawo do dodatku w wymiarze wyższym od pobieranego w ostatnim miesiącu zatrudnienia, przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury uwzględnia się ten dodatek w kwocie, jaką otrzymaliby, gdyby stosunek pracy nie został rozwiązany do tego dnia.

§ 6. Przyczynę i tryb rozwiązania stosunku pracy oraz wysokość zarobku ustaloną z uwzględnieniem § 5 stwierdza zakład pracy.

§ 7. Prawo do emerytury przyznanej z zastosowaniem § 2 i 3:

- 1) nie przysługuje w razie osiągnięcia wynagrodzenia z tytułu pracy wykonywanej w ramach stosunku pracy z uspołecznionym zakładem pracy przed osiągnięciem obowiązującego wieku emerytalnego — niezależnie od wymiaru czasu pracy i wysokości pobieranego wynagrodzenia,

- 2) ulega zawieszeniu na zasadach ogólnych w razie osiągnięcia wynagrodzenia lub dochodu z innych źródeł niż stosunek pracy określony w pkt 1.

§ 8. Szczególne zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury, określone w § 5, stosuje się również do pracowników uspołecznionych zakładów pracy, nabywających prawo do emerytury na zasadach ogólnych, bez uwzględnienia szczególnych zasad wynikających z niniejszego rozporządzenia, jeżeli przejdą na emeryturę na podstawie wniosków zgłoszonych w okresie od dnia wejścia w życie rozporządzenia do dnia 31 grudnia 1981 r.

§ 9. Przepisy § 5, 6 i 8 stosuje się odpowiednio przy ustalaniu podstawy wymiaru renty inwalidzkiej i renty rodzinnej.

§ 10. Przepisy rozporządzenia stosuje się również do pracowników uspołecznionych zakładów pracy, z którymi stosunek pracy zostanie rozwiązany w okresie do dnia 31 grudnia 1982 r. ze względu na likwidację zakładu pracy.

§ 11. Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 marca 1975 r. w sprawie wcześniejszego przechodzenia na emeryturę (Dz. U. z 1975 r. Nr 9, poz. 53 i z 1978 r. Nr 19, poz. 85).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1981 r.

Prezes Rady Ministrów; gen. armii *W. Jaruzelski*